

DE UITRUSTING VAN EDWIN VERMEULEN

“HET LIEFST HET HELE PROCES IN EIGEN HAND”

In onze serie ‘De uitrusting van’ vertelt een professional over het vak en het materiaal waarmee hij of zij werkt. De beurt is aan Edwin Vermeulen, die werkt als cameraman, editor en soms ook regisseur: “Iemand is waar ‘ie is en daar maak ik een mooi plaatje van. Dat moet mijn kracht en kunde zijn.”

Tekst: Hugo Rikken

Edwin Vermeulen (52) werkt als cameraman, editor en soms ook als regisseur. “Maar zelf weet ik niet altijd goed hoe ik mezelf moet omschrijven”, grapt hij zelf. “Op mijn website staat dan ‘filmmaker’ en sommigen noemen het ‘camjo’, maar dat associeer ik dan weer met een journalist die zelf de camera ter hand neemt, waarbij de nadruk heel erg ligt op de inhoud. Maar goed, what’s in a name? Als de klanten maar weten waarvoor ze mij moeten bellen dan is het prima.”

PASSIE

Vermeulens carrière begon na zijn studie Audio Visuele Productie met camerawerk bij Sonotech en daarna Cinevideo Groep. Daar heeft hij jarenlang zowel ENG als multicam gedaan en dat doet hij nog steeds. Bijna twintig jaar als freelancer en inmiddels heeft hij zich ontwikkeld tot een allrounder met een paar specialiteiten: human interest, theater en muziek. “Wat werkveld betreft zit ik erg in de hoek van muziek, theater en het human

interest werk dat daar bij hoort. Dus geen sport, geen commercials en heel weinig puur corporate. Dat komt niet naar mij toe, ik ben er niet goed in en ik heb er weinig mee. Mijn specialismen zijn meer vanzelf gegroeid dan dat ik er zelf erg actief op gestuurd heb, blijkbaar komt toch vanzelf bovendrijven waar je passie ligt.”

SAMENWERKEN

Daarnaast doet Vermeulen ook nog wel ENG- en multicamklussen voor een aantal mensen waar hij gewoon graag mee samenwerkt. “Marcel de Vré is er daar één van”, geeft Vermeulen aan. “Een documentairemaker die een bijzondere staat van dienst met muziek-gerelateerde onderwerpen heeft en waarmee ik inmiddels een groot aantal documentaires heb mogen maken. Buiten het feit dat het altijd gezellig is, is het voor mij nog steeds erg leerzaam om met hem op pad te zijn. Ik doe camerawerk, soms in combinatie met geluid en soms monteer ik er zelfs een stukje voor. Met Marcel heb ik diverse docu’s gemaakt met muzikanten: The Analogues, Adje van den Berg en meer recent nog Steffen Morrison en een intens verhaal over Golden Earring.”

IN DEN BEGINNE

Als kind was Vermeulen altijd nogal op zichzelf, vertelt hij. “Ik had in het huis

van mijn ouders een hokje gemaakt waarin ik twee speakers tegen de muur gespijkerd had en met een heel klein mengpaneeltje en wat cassetterecorders prutste ik wat dingen in elkaar. Daar kon ik dagen mee bezig zijn. Op diezelfde manier was ik toen met fotografie en licht bezig. Lekker zelf knutselen met audio en video: eigenlijk is er helemaal niet zo veel veranderd.” Na het VWO en een poging tot een studie Biologie, kwam hij terecht bij een ziekenomroep, waar hij radio deed. “Zo kwam ik bij een lokale omroep en daar maakte ik ook kennis met video. Toen ben ik audiovisuele productie gaan studeren, een hbo studie, die ik ook afgemaakt heb. De studie stond toen echt in de kinderschoenen en we hadden een zeer divers vakkenpakket: van videotechniek en filmgeschiedenis tot sociologie en psychologie. Maar eigenlijk wilde ik vooral zo snel mogelijk aan het werk.”

BREED

Vermeulen ging na zijn studie als kabelassistent aan de slag bij Sonotech. “Na een half jaar mag je dan camera gaan doen en dan ga je met de groep mee. Dan leer je eigenlijk in de praktijk. Daarna ben ik naar Cinevideo doorgeroeld. Bij Sonotech leerde ik improvise-

ren en bij Cinevideo leerde ik discipline en organiseren. Die combi is achteraf heel mooi geweest en pas later beseftte ik dat die studie door die brede basis toch zijn voordeel heeft gehad. Ook bij het monteren kwam dat van pas. Nu zie ik wel jonge mensen in het vak die soms ‘een trucje leren’. Ze gaan één ding doen, bijvoorbeeld sportwedstrijden filmen. Dat kunnen ze dan perfect, veel beter dan ik. Ze leren de regeltjes die op een specifieke plek erg goed werken, maar die de creativiteit in veel gevallen beperken. Ik zou ze gunnen dat ze ook iets breder starten en wat meer ontdekken.”

ZELFSTANDIG

Een jaar of tien geleden filmde en regisseerde (itemregie) Vermeulen nog veel voor TV, vooral het KRO-programma De Reünie. “Ik merkte toen dat ook als ik alleen het camerawerk deed, ik het tof vond om daar dan ook helemaal in op te gaan, gefocust op zo’n onderwerp. En soms werd ik dan heel blij verrast door de montage en soms was ik ook enorm teleurgesteld door de keuzes die door anderen gemaakt werden. Vanuit die frustratie is voortgekomen dat ik zelf ben gaan monteren. Dan is het resultaat ook niet altijd perfect, maar dan is het wel ‘mijn ding’ >

en kan ik alleen mezelf de schuld geven van foute keuzes. Uiteindelijk wil ik het liefst het totale proces zelf in de hand hebben, dan is het creatief mijn eigendom en geeft het mij meer voldoening.”

UITRUSTING

“Mijn eerste camera was een Canon 5D, dat was dus gewoon een fullframe foto toestel dat met wat gedoe ook kon filmen”, vertelt Vermeulen. “De plaatjes waren erg mooi en bijzonder, het beeld viel mensen op. Bovendien was het tof dat je er fotolenzen op kon zetten. Dan had je opeens veel meer diepte in je plaatje. Maar verder was het natuurlijk gewoon een dramatisch apparaat voor video. Heel onpraktisch met korte opnametijd, losse Nd en niks voor geluid.” Daarna kwam er een Sony PDW EX1, een hele compacte camera met een vaste zoomlens die opnam op geheugenkaarten. “Heel praktisch, maar daar kwam het plaatje dan weer wat tekort”, aldus Vermeulen. “Toen kwam de Sony NEX

FS100, een van de eerste videocamera’s met een Super 35 chip en deze kon ook iets bijzonders voor die tijd: supermotion. Het gaf een mooi plaatje, maar het was een camera die echt van achter een bureau door technici ontworpen was, wederom niet te doen op een normale productie dus.”

TE VROEG IN DE MARKT

Vermeulen kocht vervolgens de Sony PMW F5. “Dat was een topcamera, die had ook een S35 sensor, maar alles was gewoon goed en degelijk. Gek genoeg was de camera eigenlijk voor mij te duur. Niet om te kopen, ik kon hem toen betalen, maar ik kon hem niet wegzetten in de markt. De opdrachtgever, een omroep ofzo, betaalde er niet voor. Die lens, Zeiss LWZ, was veel te duur. Mensen vonden het vooral vervelend dat ik met die camera kwam, terwijl ik dacht: ik kom met iets waar we iets bijzonders mee kunnen maken, maar ik moest vooral gevecht leveren om hem te mogen in-

zetten. Er kwam ook geen XDCAM disk uit en dus was er stress bij het inladen. Kortom: typisch geval van te vroeg in je markt zijn met de spullen.” Vermeulen besloot van de F5 naar een Sony FS7 te gaan. “Met een veel goedkopere body met allerlei beperkingen, maar die zat goed in het prijssegment waarin ik opereerde en werd breder in de markt geaccepteerd. Ik had er een set Fujinon MK cinezoomlens bij en dat was toch wel veel praktischer dan fotolenzen.”

WC-ROLLETJE

Vervolgens kwam de FX9, die Vermeulen nu nog gebruikt. “Toen stapten we eindelijk weer naar full frame, terug naar de start, de Canon 5D. Ik was vrij snel met de overstap naar die FX9, maar die is ook weer een beetje de huidige norm geworden. Het plaatje is gewoon mooi en je kunt er veel kanten mee op, ook in grading. Wat body betreft is het nog steeds een compromis ten opzichte van de F5, daar zat bijvoorbeeld gewoon

een echte mooie viewfinder op. Zo'n FX9 wordt standaard geleverd met een soort plastic wc-rolletje voor een LCD-scherm, dat is dan je viewfinder. Maar je leert er mee leven", lacht hij. "Wat objectieven betreft waren de Fujinons toen niet meer geschikt en kon ik weer terug naar de basis. Ik werk nu standaard met twee Gmaster lenzen van Sony. De 24-70mm f/2.8 en de 70-200mm f/2.8. Ik heb ook een set prime-lenzen (21-35-50)."

LENZEN

Het gaat vaak over camera's, maar wat Vermeulen leuk vindt is aan de lenskant 'een beetje te gaan rommelen'. "Ik heb dus een koffertje vol met vintage lenzen. Sommige echt heel bijzonder en andere gewoon rommeldingen van Marktplaats voor vijf tientjes", legt hij uit. "Het voordeel daarvan is dat ze een bepaald karakter geven, maar je kunt ze dus niet altijd inzetten. Als ik niet precies weet ik kan verwachten, dan ga ik uiteraard op safe. Vandaar ook die standaard Sony lenzen. Dat is gewoon een clean plaatje. Maar ik heb bijvoorbeeld een lens uit 1962, een Dreamlens met een 0.95 diafragma. Een heel bijzonder oud ding, met de juiste mount, waardoor ik hem op de FX9 kan krijgen. Daar zit dus zeventig jaar verschil in. Het karakter wat je door die lens dan krijgt, de flares, de look, nog buiten de grading om, die is onnavolgbaar. Dat kun je niet namaken met een plugin."

MULTICAM EN KENDRICK LAMAR

"Nog steeds werk ik met plezier aan multicamregistraties en dat gaat van

heel groot naar heel klein", vertelt Vermeulen verder. "Soms sta je met drie FS5 camera's en fotolenzen aan een klein regiesetje prachtige dingen te maken en recent werd ik ook eens geboekt door SR Films. Een Nederlands bedrijf dat over de hele wereld high-end concertregistraties doet.

Opeens sta je dan met meer dan tien Venice camera's met een serieuze set cinezooms, je hebt een focuspuller en een gripper per camera en alle nieuw-

ste technieken worden ingezet. Op die manier mocht ik meedoen aan een concert van Kendrick Lamar in Parijs, live op Amazon Prime. Ja, dat ziet er natuurlijk geweldig uit, maar dat gaat over hele andere budgetten. Supertof om daar een keer bij te zijn."

KENSINGTON

In 2022 bestond de stad Utrecht 900 jaar. Ter ere daarvan trad de band Kensington live op vanaf de top van de Domtoren. Vermeulen was bij deze uitvoering als regisseur betrokken en een beperking in zowel budget als plek resulteerde in het feit dat er maar drie camera's op de top van de Dom bij de band konden staan. "Een mooie uitdaging, waardoor ik veel met eerste cameraman Tim van der Voort overlegd heb: hoe gaan we dit aanpakken? Drie camera's is door de bank genomen niet veel voor zo'n band en van heel snel schakelen wordt het vaak erg onrustig, vonden we."

Omdat Vermeulen zelf vaak als operator werkt, wilde hij het erg uit de interpretatie van de cameraman laten komen. Zo dynamisch mogelijk. "Alle cameramensen ken ik persoonlijk. Ze zijn erg goed in hun vak, maar ze moesten zelf heel actief de >

#PASSION
FORGRIP

De MovieBird 52 tijdens The Passion 2023

Een mooi onderdeel van een succesvolle Live show.

EGRIPMENT
CAMERA SUPPORT

CRANES
ROBOTICS
DOLLIES
AR/VR

Follow us on:
WWW.EGRIPMENT.COM

ULTRA ENCODE AIO

Advanced Encoder for Live Streaming, Recording
and IP Workflows

NDI|HX3

SRT

4K 30fps HDMI
1080P 60fps 3G-SDI
NDI|HX 3
Multi-Streaming

MAGEWELL®

MVD Europe B.V.
www.mvde.eu
sales@mvde.eu
+31 85 210 2123

sfeer van de muziek met hun camera's laten zien. Dat was het experiment en naar mijn bescheiden mening is dat uitstekend gelukt. Ik heb zelf zitten schakelen voor het gevoel en de schermen op het plein. En de dag erna heb ik alles ingeladen en als multclip nabewerkt, zodat al mijn foutjes er uit waren. Een feest vind ik dat: multclip, naschakelen van een muziektopreden. Dat is nou iets waar je me 's nachts voor wakker mag maken. Binnen een dag was er dus een concertregistratie. Erg sfeervol, omdat iedereen zijn ding doet met de camera en dat geeft weer een heel andere stijl."

MET ELKAAR OPSTIJGEN

Het mooie aan werk in een multicam-setting vindt Vermeulen het teamwork. "Publiek vraagt vaak of we op onze headset nou precies horen wat we moeten doen. Ik snap die gedachte wel, maar de mooiste dingen gaan juist heel anders", legt Vermeulen uit. "Als topregisseur Henk van Engen bijvoorbeeld regisseert, dan is de intercom juist heel rustig. Er komen betrekkelijk weinig cues en de cameramensen doen hun dingen en gaan op in de sfeer van de muziek. Henk schakelt op een bovennaatuurlijke, bijzondere manier, waardoor je een soort live-videoclip-achtige registratie krijgt die af en toe echt briljant is. North Sea Jazz doen we bijvoorbeeld op die manier. Henk ziet alle shots en

drukt het gewoon op een logische manier aan elkaar. Als dat werkt en het past bij de muziek, dan levert dat zó iets bijzonders op in die teamsport. Dat vind ik bijzondere multicamklussen, dat je met elkaar 'opstijgt'."

AUDIO

Voor geluid heeft Vermeulen een Zoom F8N Pro multitrack fieldrecorder. "Ik heb veel te veel microfoons voor een cameraman", geeft hij aan. "Dat gaat eigenlijk nergens over. Maar ja, als je het af en toe kunt inzetten, wordt het er wel mooi van. Ook met interviews bijvoorbeeld. Recent zei iemand die ik ging interviewen: 'Ik heb speciaal een jasje aangedaan, want dan kan ik een zendertje op'. Maar ik wilde helemaal geen zendertje plaatsen. Als iemand toch zit, dan pak ik gewoon een statief en ik hang er een Neumann boven. Dat geeft zoveel meer karakter, want die hele klank is mooier. Ik gebruik wel zendertjes, maar dan heb ik gewoon simpele AVX zendertjes van Sennheiser. Ja, als mensen moeten lopen en je wil een beetje ambient noise, dan werkt dat prima."

FLY ON THE WALL

Vermeulen kiest er in veel gevallen voor om alleen te werken en geen geluidsmen mee te nemen. "Het lijkt misschien of ik de toegevoegde waarde van een

geluidsmen in twijfel trek, maar dat is niet waar. Integendeel, het geluid wordt altijd beter met geluidsmen, maar ik maak vaak een keuze op inhoud", legt hij uit. "Ik wil, met name bij documentaire, registreren wat er voor de camera gebeurt en vooral niet ingrijpen in die situatie. Vroeger kwam je dan ergens met een cameraman, een geluidsmen en daarachter ook nog een regisseur en/of redacteur binnen; of die mensen voor de camera dan gewoon hun ding willen blijven doen, alsof dat lukt... Ik wil iets registreren en dan wil ik niet ingrijpen in dat wat ik wil vastleggen. Iemand is waar 'ie is. En ik maak daar een mooi plaatje van. Dat moet mijn kracht en kunde zijn. Dus echt het 'fly on the wall'-principe. Ik wil dat mensen zo min mogelijk acht op mij slaan en zij moeten gewoon hun ding doen. Dan kun je werkelijk iets registreren wat de moeite waard is."

WENDE

Waar Vermeulen ook trots op is, is een serie van tien filmpjes die hij gemaakt heeft over het ontstaan van de theatershow 'Mens' van Wende. "Ik vond het echt fantastisch om daar bij te mogen zijn, want ik was echt bij de creatie van die show. Dus in een soort repetitielokaal waar ze daar maanden aan geknutseld hebben. Twee muzikanten, Wende en ik mocht daarbij zijn. Er zitten stukken muziek in, maar ook gesprekjes." Op één specifiek stukje lijkt Vermeulen met het allermeeste plezier terug: "Daar ben ik alleen met Wende aan het filmen. Zij had een notitieboekje waar ze in bladerde en terwijl ik aan het filmen was, ging zij vertellen over Joost Zwagerman, want die had haar iets gestuurd. Toen dacht zij 'shit, ik moet daar iets over schrijven', want hij had toen al zelfmoord gepleegd. Wat ik er mooi aan vond als cameraman: ik was aan het filmen, maar ik luisterde ook en in één beweging ging ik naar haar gezicht en ging ze dat vertellen. Ze had dat nooit eerder gedaan, dus dat was een uniek moment. Echt kippenvol. Qua shot was het heel simpel, maar ik vind dat een heel mooi stukje, omdat die intensiteit erin zit. Dat je in één keer bepaalde momenten kunt pakken. Ja, dat is misschien wel waar ik uiteindelijk dan het meeste trots op ben." ◀